

Bà em

Bà là kho cổ tích

Kể mãi mà không voi

Chuyện thần tiên trên trời

Chuyện cỏ hoa dưới đất.

Con ong chăm làm mật

Con kiến khéo tha mồi

Đàn bướm mãi rong chơi

Ve sầu tài tấu nhạc.

Có chuyện chú mèo nhác

Chẳng rửa mặt bao giờ

Chuyện chú gà làm thơ

Cứ gật gù “thích thích”.

Bay vào miền cổ tích

Em niu chặt tay bà

Bầu trời rộng bao la

Bà cho em đôi cánh.

(Ninh Đức Hậu)

Cô và Mẹ

Buổi sáng con chào mẹ
Chạy đến ôm cổ cô
Buổi chiều con chào cô
Rồi sà vào lòng mẹ
Mặt trời mọc rồi lặn
Trên đôi chân lon ton
Hai chân trời của con
Là mẹ và cô giáo

LẤY TẮM CHO BÀ

THƠ: ĐÌNH HẢI

TRANH: PHẠM HỮU HOAN

Cô giáo dạy cháu về nhà
Ăn xong nhớ lấy cho bà cái tắm
Nhưng bà đã rụng hết răng
Cháu không còn được lấy tắm cho bà
Em đi rót nước bung ra
Chè thơm hương tỏa khắp nhà vui vui.

Mẹ Sinh Em Bé

Mẹ sinh em bé
Cả nhà đều vui
Ông nhớn miệng cười
Bà vui trong mắt

Ba thì hay hát
Rồi đọc thơ ru
Mẹ thì lu bu
Lo cho em bé

Còn em lặng lẽ
Xếp lại đồ chơi
Áo quần đã chật
Cũng xếp lại thôi

Mai em bé lớn
Em xin làm quà
Dầu là quà cũ
Em sẽ thích mà.

YÊU MẸ

Mẹ đi làm
Từ sáng sớm
Dậy thổi cơm
Mua thịt cá
Em kê má
Được mẹ thơm
Ơi mẹ ơi!
Yêu mẹ lắm

CÂY NGÔ

Cây ngô là mẹ
Bắp ngô là con
Thân mẹ gầy còm
Thân con béo chắc
Mỗi cây mấy bắp
Hạt căng mấy tròn
Dồn sức nuôi con
Mẹ đâu có tiếc
Tất cả vì con
Con ơi có biết.

Tác giả: **Nguyễn Bá Đan.**

goiy.vn

GIỮA VÒNG GIÓ THƠM

Này chú gà nâu
Cãi nhau chi thế
Này chị vịt bầu
Chớ gào ầm ĩ

Bà tớ ốm rồi
Cánh màn khép rũ
Hãy yên lặng nào
Cho bà tớ ngủ
Bàn tay nhỏ nhắn
Phe phẩy quạt nan

Đều đều ngọn gió
Rung rinh góc màn

Bà ơi hãy ngủ
Có cháu ngồi bên
Căn nhà vắng vẻ
Khu vườn im lặng

Hương bưởi hương cau
Lẩn vào tay quạt
Cho bà nằm mát
Giữa vòng gió thơm.

Thơ Cháu yêu bà

Tác giả: Vũ Quang Vinh.

Bé đi học về
Bà ra cửa đón
Chiếc quạt nan nhỏ
Xua nóng mùa hè.
Mỗi tối đi ngủ
Trong vòng tay bà
Bé thường thủ thỉ
Cháu yêu nhất bà.

Bài thơ: Về Quê

Tác giả: Nguyễn Lâm Thắng

**Nghỉ hè bé lại thăm quê
Được đi lên rẫy, được về tắm sông**

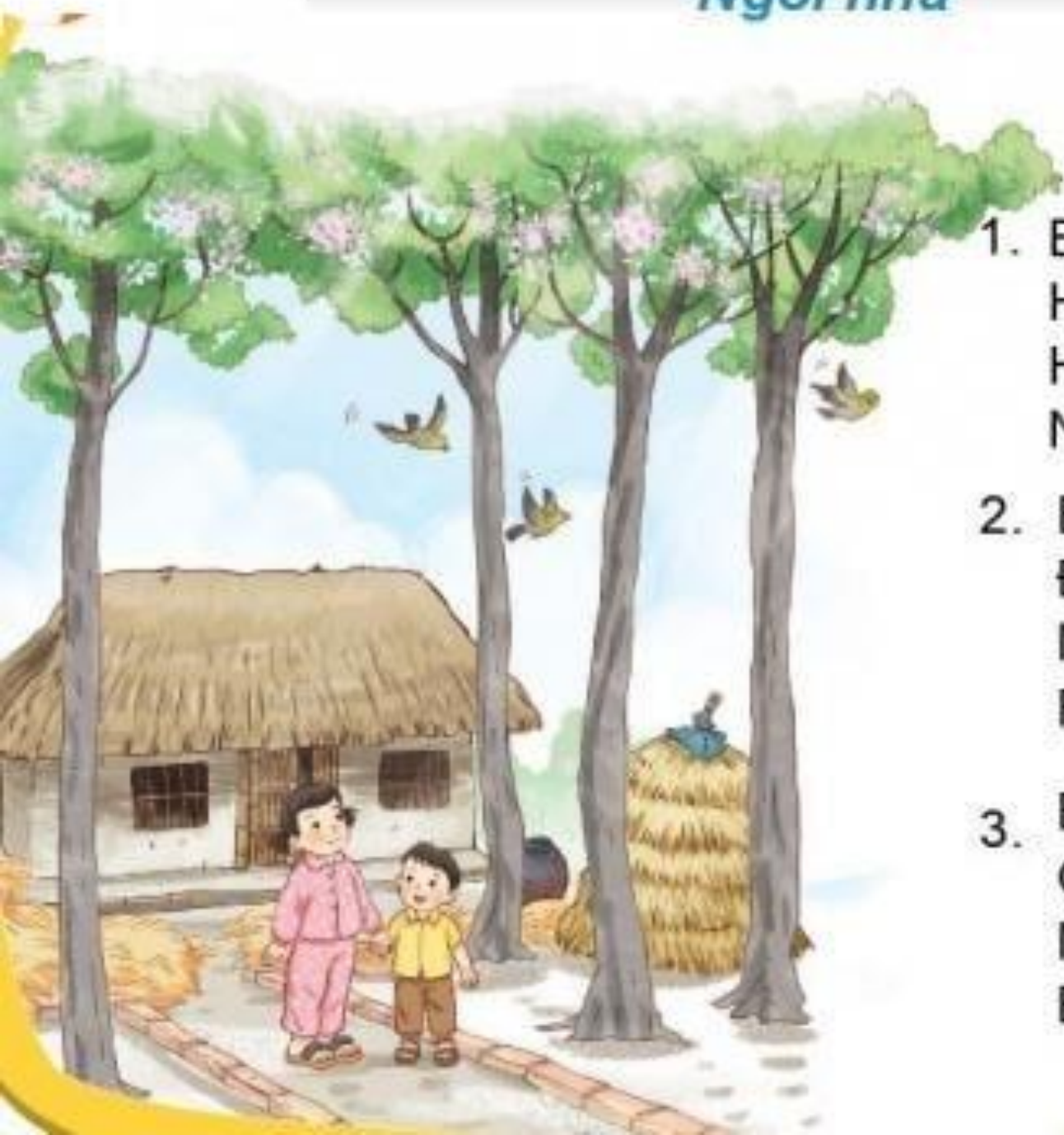
**Thăm bà, rồi lại thăm ông
Thả diều, câu cá... sướng không chi bằng**

**Đêm về ngồi ngắm ông trăng
Nghe ông kể chuyện chị Hằng ngày xưa**

**Bà rang đậu lạc thơm chưa
Mời ông bà, bé say sưa chuyện trò.**

Ngôi nhà

1. Em yêu nhà em
Hàng xoan trước ngõ
Hoa xao xuyến nở
Như mây từng chùm.
2. Em yêu tiếng chim
Đầu hồi lạnh lốt
Mái vàng thơm phức
Rạ đầy sân phơi.
3. Em yêu ngôi nhà
Gỗ tre mộc mạc
Như yêu đất nước
Bốn mùa chim ca.

(Theo Tô Hà)

Quà tặng mẹ

Giờ học vẽ hôm nay
Cô dạy em vẽ hoa
Bông hoa hồng đỏ thắm
Màu vàng tươi hoa cúc
Thêm màu xanh của lá
Cô cho mang về nhà
Nói rằng con tặng mẹ
Quà mừng tám tháng ba
Xoa đầu em mẹ bảo
Con của mẹ ngoan quá
Mẹ cảm ơn cô giáo
Dạy con vẽ hoa đẹp
Tặng mẹ ngày tám
Tháng ba phụ nữ.

Thăm Nhà Bà

Đến thăm bà
Bà đi vắng
Có đàn gà
Chơi ngoài nắng
Cháu đứng ngắm

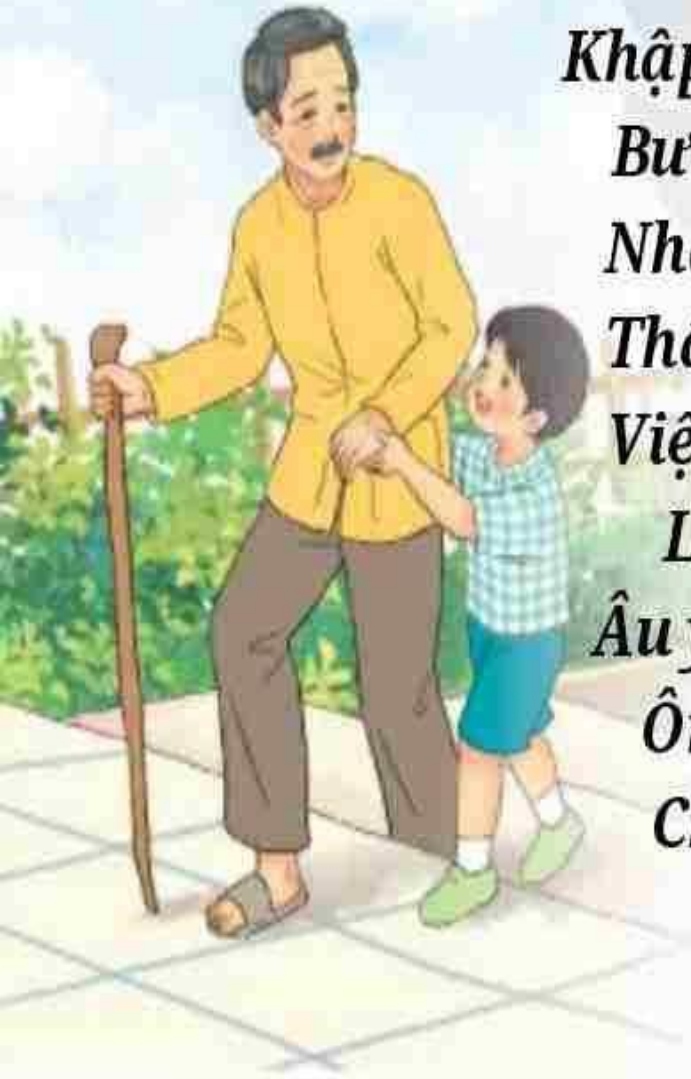
Đàn gà con
Rồi gọi luôn
Bập, bập, bập

goiy.vn

Chúng lật đật
Chạy thật nhanh
Xúm vòng quanh
Kêu: "Chiếp, chiếp"
Gà mãi miết
Nhặt thóc vàng
Cháu nhẹ nhàng
Lùa vào mát.

Tác giả: Như Mao

Ông bị đau chân
Nó sưng nó tấy
Đi phải chống gậy
Khập khiễng khập khà
Bước lên thềm nhà
Nhấc chân khó quá
Thấy ông nhăn nhó
Viết chơi ngoài sân
Lon ton lại gần
Âu yếm nhanh nhẩu
Ông vịn vai cháu
Cháu đỡ ông lên

Thương ông

Ông bước lên thềm
Trong lòng vui sướng
Quảng gậy cúi xuống
Quên cả đớn đau
Ôm cháu xoa đầu
Hoan hô thằng bé
Bé thế mà khỏe
Vì nó thương ông.

**Quạt nan như lá
Chớp chớp lay lay
Quạt nan mỏng dính
Quạt gió rất dày**

**Gió từ ngọn cây
Có khi còn nghỉ
Gió từ tay mẹ
Thổi suốt đêm ngày.**

**Gió của ông trời
Có khi rét buốt
Gió mẹ, mẹ ơi
Lúc nào cũng mát.**

**Quạt nan như cánh
Chớp chớp lay lay
Mẹ đưa con bay
Êm vào giấc ngủ.**

Gió từ tay mẹ

BÀI THƠ' LÀM ANH

Làm anh khó đấy
Phải đầu chuyện đùa
Vớ em gái bé
Phải người lớn cơ.

Khi em bé khóc
Anh phải dỗ dành
Nếu em bé ngã
Em nâng dịu dàng.

Mẹ cho quà bánh
Chia em phần hơn
Có đồ chơi đẹp
Cũng nhường em luôn.

Làm anh thật khó
Nhưng mà thật vui
Ai yêu em bé
Thì làm được thôi.

Tác giả: Phan Thị Thanh Nhàn

> NUOICONDUNG.COM <

MẸ CỦA EM

Ở nhà, em có mẹ
Bao việc mẹ phải lo
Thức khuya mà dậy sớm
Mẹ chăm công việc nhà

Thế mà cú đúng giờ
Mẹ gọi thức dậy
Nhắc gọn gàng đầu tóc
Việc nào vào việc ấy
Để em kịp đến trường...

Mẹ đã sinh ra em
Đã vì em vất vả
Thương mẹ, em thầm hứa
Ngoan ngoan và giỏi giang.

Gấu con chia quà

Cây táo nhà Gấu rất sai quả và ăn thì ngọt lừ. Sáng nào Gấu Con cũng đòi ăn táo, nhưng mẹ hái bao nhiêu Gấu Con cũng chê ít. Một hôm gấu mẹ hỏi:

Thế con muốn mẹ hái cho con bao nhiêu quả táo nào?

- Dạ... Con muốn mẹ hái cho con thật nhiều ạ!
- Thật nhiều là bao nhiêu chứ? Gấu Mẹ hỏi lại
- Nhiều...là...là...

Mẹ Gấu cười nói:

- Con của mẹ không biết đếm. Từ nay con phải học đếm đến bao nhiêu mẹ sẽ hái cho con chừng ấy quả táo nhé. Gấu Con vâng lời và tìm đến nhà thầy Hươu để học đếm

Hôm đầu Gấu biết đếm đến “Một”, mẹ Gấu cho Gấu mỗi một quả táo. Thấy ít quá Gấu Con định đòi thêm nhưng nhớ lời mẹ dặn nên lại thôi và lẳng lặng ôm sách đi học. Hôm sau Gấu biết đếm đến “Hai” nên được mẹ cho hai quả táo. Nhưng, những ngày tiếp theo, cậu ta biết đếm đến “Năm”, đến “Mười” nên được mẹ cho rất nhiều táo. Gấu Con rất khoái chí và càng chăm học hơn.

Năm mới đã đến. Mẹ Gấu muốn làm một bữa liên hoan, Gấu Con lanh chanh đòi đi chợ mua quà. Mẹ Gấu đưa tiền cho con rồi dặn:

- Con ra chợ mua hoa quả. Nhớ đếm cho đủ người trong nhà kẻo mua thiếu đấy.

Gấu Con “Vâng ạ” rồi đếm đi đếm lại từng người trong gia đình, xong mới xách giỏ đi chợ. Một lát sau, cậu ta khệ nệ bê giỏ về

Gấu Bố bảo.

- Bây giờ, con hãy chia quà cho từng người đi.

Gấu Con chỉ chờ có thể, vội bưng đĩa hoa quả bằng hai tay mời bố, mẹ, mời cả hai em nhỏ. Ờ kìa, thế phần của Gấu Con đâu? Nhìn Gấu Con lúng túng, Gấu Mẹ cũng phì cười, rồi hỏi:

- Con đếm như thế nào mà lại thiếu? Con đã đếm đi đếm lại từng người rồi mà – Gấu Mẹ bảo.

Gấu Con đếm lại: Mẹ là một, bố là hai, em trai là ba, em gái là bốn, đấy, đủ cả mà

Nghe Gấu Con nói cả nhà cười rộ lên. Gấu Bố bảo:

- Con của bố đếm giỏi thật, đến nỗi quên cả mình cơ mà.
- À...ra thế, Gấu Con gãi đầu xấu hổ.

Gấu Bố vui vẻ nói: Chia quà đủ cho mọi người mà chỉ quên phần mình thì con sẽ chẳng mất phần đâu.

Nói rồi, bố mẹ Gấu dọn hết kẹo, hoa quả vào chung một đĩa, mời cả nhà cùng ăn.

Chú gấu con ngoan

Bác Voi tới nhà Gấu con chơi và tặng Gấu con một rổ lê thơm. Gấu con mừng lắm và không quên cảm ơn bác Voi.

Gấu con chọn quả lê to nhất mang đến cho ông nội. Ông nội rất vui, xoa đầu Gấu con và bảo:

– Gấu con thật ngoan, đáng yêu nhất nhà!

Gấu con mang quả lê to thứ nhì đưa cho mẹ. Mẹ cũng rất vui, ôm hôn Gấu con và bảo:

– Gấu con của mẹ thật ngoan, mẹ thương nhất nhà!

Gấu con lại chọn quả lê to thứ ba mang đến cho Gấu em. Gấu em thích quá, ôm lấy quả lê, cười khúc khích. Gấu con thấy Gấu em vui cũng vui theo.

Thế là hai anh em Gấu con vừa cười vừa lăn khắp nhà.

Bà và cháu

Chuyện thời xưa Sơn đã được xem trên đài truyền hình không biết bao nhiêu lần, nhưng Sơn vẫn thích nghe bà kể chuyện hơn. Cái miệng của bà móm mém là thế mà kể chuyện cổ tích đến là hay!

Khoái nhất vẫn là lúc Sơn cùng bà chơi trò lắp ráp. Sơn hướng dẫn bà làm, tưởng tượng như mình là cô giáo. Oai biết bao nhiêu! Tay bà gầy bầy, run run, chật vật mãi mới ráp được một mô hình. Bất chước cô giáo, Sơn khen:

– Bà giỏi lắm!

Bà cười, cái miệng móm mém nở ra, đôi mắt híp lại.

Ba mẹ Sơn bận việc cơ quan tối mắt tối mũi, nhà chỉ có hai bà cháu thủ thỉ. Chung cư vừa có thêm mấy gia đình nữa dọn tới. Sơn mừng lắm vì có bạn mới. Cũng từ đó, bà bị “thất nghiệp”, không còn được Sơn mời làm “học trò” để dạy chơi trò lắp ráp nữa.

Một bữa, buồn quá không biết làm gì, bà mon men đến bên lũ trẻ. Nhưng khi bà vừa chạm tay vào đồ chơi, Sơn đã la lên:

– Bà bỏ xuống đi, kéo hỏng đồ chơi của cháu!

Bà tàn nhẫn rứt tay lại rồi buồn bã quay đi.

Khi lũ bạn đi vắng hết, không có ai chơi cùng, Sơn lại rủ bà. Bà mừng lắm, sà vào chơi liền, chả biết giận.

Một bữa đi học về, Sơn không thấy bà đâu. Ba mẹ Sơn nói bà bị bệnh phải nằm viện. Đêm đó, không có giọng kể chuyện tí tê của bà, Sơn nhớ bà không ngủ được, nằm khóc thút thít, mẹ dỗ mãi mới chịu nín.

Hôm sau, Sơn vào viện thăm bà. Nắm bàn tay gầy gầy đầy nếp nhăn của bà, Sơn nói:

– Bà ráng uống thuốc cho mau hết bệnh, chóng lớn! Rồi cháu sẽ cho bà chơi lắp ráp. Cháu hứa đấy!

Nằm trên giường bệnh, bà phì cười, đôi môi nhợt nhạt nở ra, đôi mắt híp lại ...

Sơn cũng cười, phô hai cái răng to như hai hạt ngô ngô nghĩnh

Thỏ con không vâng lời

Một hôm, Thỏ mẹ dặn Thỏ con:

– Thỏ con của mẹ! Con ở nhà, chớ đi chơi xa, con nhé!

– Vâng ạ! Con ở nhà, con không đi chơi xa.

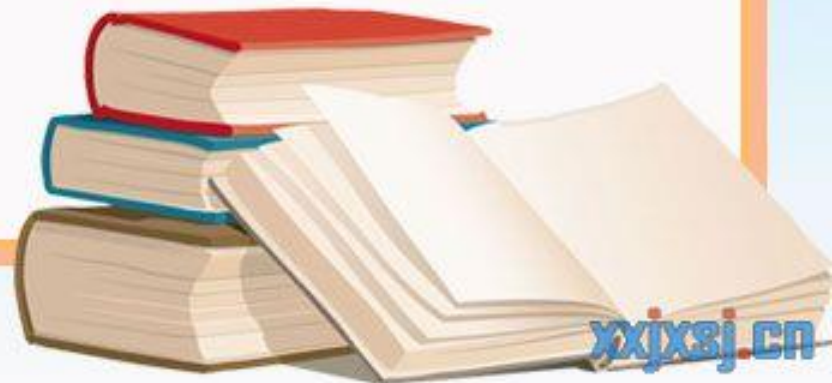
Nhưng Bướm Bướm bay đến, Bướm Bướm gọi:

– Thỏ con ơi! Ra vườn kia chơi đi! Ở đây có cỏ này, có hoa này, thích lắm.

Thỏ con liền chạy theo Bướm Bướm. Thỏ con đi chơi mãi... chơi mãi...xa...thật xa...

Thế rồi, Thỏ con quên cả lối về nhà. Thỏ con khóc hu hu và gọi: Mẹ ơi! Mẹ ơi! Bác Gấu đi qua, thấy Thỏ con khóc. Bác dắt Thỏ con về nhà. Thỏ mẹ chạy ra ôm Thỏ con, Thỏ con nói với mẹ:

– Mẹ! Mẹ dặn con ở nhà. Con lại đi chơi xa, con xin lỗi mẹ!

Cô bé quàng khăn đỏ

Ngày xưa, ngày xưa, có một cô bé thường hay quàng chiếc khăn màu đỏ, vì vậy, mọi người gọi cô là cô bé quàng khăn đỏ. Một hôm, mẹ cô bảo cô mang bánh sang biếu bà ngoại. Trước khi đi, mẹ cô dặn:

– Con đi thì đi đường thẳng, đừng đi đường vòng qua rừng mà chó sói ăn thịt con đấy. Trên đường đi, cô thấy đường vòng qua rừng có nhiều hoa, nhiều bướm, không nghe lời mẹ dặn, cô tung tăng đi theo đường đó. Đi được một quãng thì gặp Sóc, Sóc nhắc:

– Cô bé quàng khăn đỏ ơi, lúc này tôi nghe mẹ cô dặn đi đường thẳng, đừng đi đường vòng cơ mà. Sao cô lại đi đường này?

Cô bé không trả lời Sóc. Cô cứ đi theo đường vòng qua rừng. Vừa đi, cô vừa hái hoa, bắt bướm. Vào đến cửa rừng thì cô gặp chó sói. Con chó sói rất to đến trước mặt cô. Nó cất giọng ồm ồm hỏi:

– Này, cô bé đi đâu thế?

Nghe chó sói hỏi, cô bé quàng khăn đỏ sợ lắm, nhưng cũng đành bạo dạn trả lời:

– Tôi đi sang nhà bà ngoại tôi.

Nghe cô bé nói đi sang bà ngoại, chó sói nghĩ bụng: À, thì ra nó lại còn có bà ngoại nữa, thế thì mình phải ăn thịt cả hai bà cháu.

Nghĩ vậy nên chó sói lại hỏi:

– Nhà bà ngoại cô ở đâu?

– Ở bên kia khu rừng. Cái nhà có ống khói đầy, cứ đẩy cửa là vào được ngay.

Nghe xong, chó sói bỏ cô bé quàng khăn đỏ ở đấy rồi chạy một mạch đến nhà bà ngoại cô bé. Nó đẩy cửa vào vồ lấy bà cụ rồi nuốt chửng ngay vào bụng. Xong xuôi, nó lên giường nằm đắp chăn giả là bà ngoại ốm.

Lúc cô bé quàng khăn đỏ đến, cô thấy chó sói đắp chăn nằm trên giường, cô tưởng “bà ngoại” bị ốm thật, cô hỏi:

– Bà ơi! Bà ốm đã lâu chưa?

Sói không đáp giả vờ rên hừ... hừ...

– Bà ơi, mẹ cháu bảo mang bánh sang biếu bà.

– Thế à, thế thì bà cảm ơn cháu và mẹ cháu. Cháu ngoan quá. Cháu lại đây với bà.

Cô bé quàng khăn đỏ chạy ngay đến cạnh giường, nhưng cô ngạc nhiên lùi lại hỏi;

– Bà ơi! Sao hôm nay tai bà dài thế?

– Tai bà dài để bà nghe cháu nói được rõ hơn. Chó sói đáp

– Thế còn mắt bà, sao hôm nay mắt bà to thế?

– **Mắt** bà to để bà nhìn cháu được rõ hơn.

Chưa tin, cô bé quàng khăn đỏ lại hỏi:

– Thế còn mồm bà, sao hôm nay mồm bà to thế?

– Mồm bà to để bà ăn thịt cháu đấy.

Sói nói xong liền nhảy ra khỏi giường, nuốt chửng em bé Khăn Đỏ đáng thương.

Sói đã no nê lại nằm xuống giường ngủ ngáy o o. May sao, lúc đó bác thợ săn đi ngang thấy thế. Bác giơ súng lên định bắn.

Nhưng bác chợt nghĩ ra là chắc sói đã ăn thịt bà lão, và tuy vậy vẫn còn có cơ cứu bà. Bác nghĩ không nên bắn mà nên lấy kéo rạch bụng con sói đang ngủ ra. Vừa rạch được vài mũi thì thấy chiếc khăn quàng đỏ chóc, rạch được vài mũi nữa thì cô bé nhảy ra kêu:

– Trời ơi! Cháu sợ quá! Trong bụng sói, tối đen như mực. Bà lão cũng còn sống chui ra, thờ hỏn hển. Khăn đỏ vội đi nhặt đá to nhét đầy bụng sói. Sói tỉnh giấc muốn nhảy lên, nhưng đá nặng quá, nó ngã khụy xuống, lăn ra chết.

Từ đó đây, cô bé quàng khăn đỏ không bao giờ dám làm sai lời mẹ dặn.